

За тревога свирятъ вѣнъ.
Рожбитѣ ни, въ сладъкъ сънъ,
трепватъ и очи следъ мигъ
тѣ отварятъ плахо съ викъ:
„Мамо, татко, свирятъ пакъ!“
Скачатъ бързо тѣ на кракъ.
Малкото се гуши въ менъ,
сещамъ му дѣха смутенъ.
То трепери, но шепти:
„Маменце, не се плаши,
отъ небето бди надъ насъ
Дѣдо Боже въ този часъ!“
А сърдието му играй,
че страхътъ му нѣма край
и до менъ притиска то
малко топличко тѣло.

Олга Попова

Чудотворната камбана

— Пустъ да остане този биволъ, Танасе, — извика още на портичката баба Елена, която се връщаше отъ чешмата съ стомна въ ржка. Тя сложи стомната до стареца, вдигна ржце и така ги тръсна надолу, сякашъ удари бивола съ всички сили о земята.

Бѣше ранно утро. Полегатитѣ лжчи на изгрѣващето слънце се провираха презъ зеленитѣ клони на стария салкъмъ и две свѣтли петна играеха по набръчканото лице на стареца. Той дѣлаше съ брадва новъ наплатъ за колата. Ситни тресчици се бѣха полепили по потуритѣ на елека му. Една тресчица дори се бѣше закачила на брадата му и се люшкаше смѣшно като обица.